

pr. 1,000 Pbd.	51 Rdlr. 39 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$
eller pr. 1 Pbd.	4,925 $\frac{1}{2}$
for Sirup pr. 1 Pbd.	2,3 $\frac{1}{2}$
iftedetfor disse Bølsø har Forslaget for Randis etc.	
pr. 1,000 Pbd.	100 Kr.
eller pr. 1 Pbd.	10 Dre
for Sirup pr. 1 Pbd.	3,5 Dre.

Den nuværende Godtgjørelse 102 Kr. 60 $\frac{1}{2}$ pr. 1,000 Pbd. Randis etc., bifaldtes ogsaa af den i sin Tid nedsatte Sukkerkommission, og maa antages i det Hele at svare til Raffinaderingsforholdene her. Den blev omrent uforandret optaget i de i 1871 og 1872 forelagte Lovforslag, kun forhøjet til mellem 103 og 104 Kr. pr. 1,000 Pbd. og endelig ved Forslaget af 1873 sat til 103 Kr. pr. 1,000 Pbd. Naar det nu foreslaas at nedsette den til 100 Kr. pr. 1,000 Pbd. ligger dette i, at det her i Landet tilvirkede raffinerede Roesukker, der med Hensyn til Godtgjørelsen maa behandles som raffineret fremmed Sukker, kun betaler en Afgift af 9,88 $\frac{1}{2}$ pr. Pbd., og der vilde derfor ved en Godtgjørelse som den nuværende kunne indvindes ikke ubetydeligt ved at udføre det til Ulandet. Med et Godtgjørelsesbølsø som det foreslaaede er derimod Forskjellen mellem dette og Afgiften kun 12 $\frac{1}{2}$ pr. 100 Pbd., hvad der formentlig er for ringe en Udsøfelsespræmie til, at den kan komme til at spille nogen større Rolle; og hertil kommer paa den anden Side, at en Nedsettelse som den foreslaaede næppe kan antages at ville have nogen større Betydning ligeoverfor den stadig forbedrede Industri.

Til §§ 35—37.

De i disse Paragrafer indeholdte Bestemmelser ere i det Væsentlige overensstemmende med de tilsvarende i Lov af 4de Juli 1863.

Naar Dagen for Generalangivelsens Afgivelse regnes som Oplæggesdag, og det derefter kun i et Tidsrum af 8 Dage er tilladt Varer at henligge, forinden der beregnes Pakhusleie, kan det navnlig i Kjøbenhavn hændes, at der kan paaløbe Pakhusleie for Varer, der kun have været oplagte i en Dag, idet Skibets Udløsning har medtaget længere Tid end 8 Dage. Fristen er derfor forlænget til 15 Dage, hvad der turde være pas-

sende, da paa den anden Side en for lang Frist kunde føre til, at Toldbodpakhufene og Pladserne bleve overfyldte med Gods.

§ 50 i Loven af 1863 bestemmer, at Udgifterne ved Bekjendtgjørelse om Gods, der henligger uafhæntet i Toldbodpakhufene, skulle fordeles paa disse Varer i Forhold til Pakhusleiens Bølsø. Denne Fordeling kan let blive ubillig ligeoverfor lidet værdifulde Varer, og man har derfor forandret denne Bestemmelse saaledes, at efter Forslaget Udgifterne ville blive beregnede efter den forholdsvis Del af den samlede Udgift, som Bekjendtgjørelsen om den paagjældende Vare efter Sinieantal har kostet.

Til §§ 37—44.

Skibsafgiften, der efter Emanationen af Lov af 16. Juni 1879 om „Ophævelse af Skibsafgiften i indenrigst Fart“ udelukkende hviler paa den udenrigste Skibsfart, opkræves med et Bølsø af 48 $\frac{1}{2}$ = 1 Kr. pr. forhenværende Kommercelæst eller 24 $\frac{1}{2}$ = 50 Dre pr. Ton saavel for Indgaende som for Udgaaende. Denne Afgift er ved nærværende Forslag nedsat med det Halve til 25 Dre pr. Ton.

Den samlede Skibsafgift for Finantsaaret 1879—80	
udgjorde	810,256 Kr.
Heri afgaar for Tiden indtil	
1. Juli 1879, fra hvilket Tids-	
punkt den indenlandske Skibs-	
afgift bortfaldt	229,975 —

Rest Skibsafgift fra 1. Juli 1879	
til 1. April 1880	580,281 Kr.
Skibsafgiften for Finantsaaret 1880	
— 81	763,124 —
Do. for Maanederne April—Juni	
1881 inkl.	261,677 —

Tilf. ...	1,605,082 Kr.
Gjennemsnit for 1 Aar altsaa ...	802,541 —

Herefter maa en Afgift, som foreslaaet à 25 Dre pr. Ton, antages at ville give et Bølsø af 401,000 Kr., og Tabet bliver saaledes omrent svarende dertil.